

PEYGAMBERİMİZİN İLTİFATLARI

Peygamber Efendimiz sık sık insanların gönlünü alır, onlara iltifat ederdi. Özellikle kabiliyetli, fedakâr, akıllı ve İslâmî hizmetlerde gayretli olan sahabîlere yaptığı değişik iltifat dolu sözlerle onları sevindirirdi. Onlar da bu iltifat sonucu çocuk gibi sevinir ve âdeta bayram ederlerdi.

Hazret-i Ali Efendimiz anlatıyor:

"Bir gün ben, Cafer ve Zeyd Peygamber Efendimizin huzuruna gittiğimizde Zeyd'e:

"Sen bizim kardeşimiz, dostumuz ve arkadaşımızsın" buyurdu.

"Zeyd sevincinden yerinden sıçrayarak oynaya oynaya gitti.

"Kardeşim Cafer'e de:

"Sen hem huy, hem vücut yapısı bakımından bana benziyorsun" buyurdu.

"Cafer de sevincinden Zeyd gibi sıçrayıp oynaya oynaya gitti.

"Ondan sonra Peygamber Efendimiz bana da:

"Sen bendensin, ben de sendenim" buyurdu.

"Ben de Zeyd'in arkasından sıçrayıp oynaya oynaya çıktım."

Peygamberimiz değişik biçimlerde Sahabîlerine iltifatlar yapardı. Onlara yakınlık gösterir, gönüllerini hoş eder, sevindirirdi. Bazen olur, kalkar bizzat evlerine gider, evlerini şereflendirirdi. Sahabîler için dünyada bundan daha büyük bir mutluluk olmazdı.

Câbir bin Abdullah diyor ki:

"Peygamber Efendimiz ne bir katıra ve ne de bir at ve benzeri bir hayvana binmeksizin yaya olarak sadece hal ve hatırımı sormak üzere tâ evime kadar gelmişlerdir."

Peygamberimizin iltifatı insanların hayâtları boyu unutmadıkları, unutamayacakları, akıllarından çıkarmaları mümkün olmayan bir ikramdı. Büyüklere ayrı, küçüklere ayrı, yetimlere ayrı, yakınlarına ayrı; hasılı; herkese konumuna, durumuna, kişiliğine göre iltifatlarda bulunurdu. İleri yaşlarda olmasına rağmen çocukluk yıllarındaki bir peygamber iltifatını bakınız, Yusuf bin Abdullah nasıl anlatıyor?

"Peygamber Efendimiz bana 'Yusuf adını verdi ve beni kucağına alıp mübarek eliyle başımı okşadı."

Peygamberimiz özellikle kabile reislerine, bir kavmin büyüğüne, sözü sohbeti yerinde, ağırlığı ve etkisi olan şahsiyetlere ayrı bir değer verir, onun İslam'a bağlanması için en tatlı ilgiyi ve alâkayı eksik etmezdi.

Münzir, Bahreyn'de yaşayan bir kabilenin reisiydi. Kabileden yirmi kişi ile birlikte Medine'ye Peygamberimizi ziyarete geldiler. Peygamberimiz onları Mescid-i Nebevide kabul etti. Çok yakınlık gösterdi. Onlara İslâmı anlattı ve hepsi de Müslüman oldu.

Münzir, Peygamberimize bir hayli sorular sordu. Hepsinin de cevabını aldı. Memnun oldu.

Peygamberimiz Münzir'i çok sevmişti. Kendisine şöyle iltifat etti:

"Gerçekten sende iki huy vardır ki, Allah onları sever."

"Yâ Resulallah, bunlar nelerdir?"

"Bunlar yumuşak huyluluk, hoşgörülü olman ve hayadır."

"Bunlar benim yaratılışımda mı var, yoksa yeni mi oldu?"

"Hayır, senin yaratılışında var."

"Beni bu iki huy üzere yaratıp da onları seven Allah'a hamdolsun.

Münzir çok sevinmişti. Peygamberimizin yakın iltifatına ve övgüsüne ermişti. Kendisini Allah'ın sevdiğini Peygamberimiz şahitlik ediyor ve bu güzel müjdeyi veriyordu. Bundan sonra Münzir İslam'a çok hizmet etti.